

Jesen

Zadnji odsjaj sunca me budi. Izašao sam van, obuzela me tama, dirnula me u srce. Kad sam vidio jabuku i njeno lišće na zemlji – uplašio sam se jer nisam očekivao da će ljeto tako brzo proći.

Bojao sam se jer nema više onih ukusnih i slatkih jabuka koje sam jeo s užitkom. Jesen je došla „samo tako”, a ja sam sam i uplašen morao raditi iz dana u dan. Prvo je bila šuma „na tapeti”. Toliko drva i toliko muke. Mislio sam da će ljeto proći sporo, ali ne - jesen me preduhitrla. Tata mi je stalno govorio isto. Govorio je da će ljeto brzo proći, da će doći jesen i hladnoća s njom. Nisam mu vjerovao, ali zapravo je govorio istinu. I došao je taj dan kada ne poželiš izaći iz kuće, već se samo sakriti u nju. Sutra moram u berbu, a tako mi se ne da. Hladno mi je, bojim se sutrašnjeg dana. Moram se naspavati. Čeka me naporan dan. Utonuh u san. Sanjario sam o hladnoj berbi. Tada mi pride jedna osoba. Obuzela me hladnoća. Tu osobu nisam vidio nikada u životu. Ta hladnoća me probudila točno na vrijeme za berbu. Obukao sam se toplo. Vožnja traktorom u meni je probudila sjećanje na prošlu godinu. Gledao sam staro stablo. Bilo je suho i bez lišća. Berba je prošla brzo. Ostalo mi je to stablo u sjećanju. Obećao sam sebi da ga nikada neću zaboraviti. Razmišljao sam i zapitkivao se - tko je ona osoba koja me probudila i rashladila? Bila je to jesen. Neću je zaboraviti zato što je došao i „njen red”.

Ponekad pomislim da ne volim jesen, ali u dubini srca i ona budi sjećanja.

Matej Luić, 8. b